

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορεῖς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρῶτ' ἑκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ Ἄρβας θὰν' ἀπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
 κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

Ἔτος εἴκοσι κι' ἑννέα κι' ἑννηακόσια καὶ χίλια
 μετ' τὸ γράμμα τοῦ Δευτέρου ποῦ μοῦ φέρν' ἀνατριχίλα

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
 εἶναι μόνον ἑπτά δραχμῆ

Εἰς δραχμᾶς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
 Ἐπιστολάς καὶ συνδρομᾶς
 προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον φύλλον
 χιλιετῆ ὁ πρῶτον σκύλον

Ὁγδὴ Δεκεμβρίου μηνὸς
 καὶ δευτὸς ἀπεργῶν ὄβριμος

**Κι' ἓνα Χρυσόστομον, κλεινὸ
 τῆς Σμύρνης τὸ δεσπότη
 θρηνοῦν «Καμπάνας» κρότοι
 κι' ἐγὼ μ' αὐτὴν θρηνώ!**

Προχθὲς καμπάναις πένθημα εἰς ξυπνήσαν τὴν Ἑλλάδα
 κι' ἦρθε σκυφτὴ κι' ἐπρόσφερε στὸ Μάρτυρα λαμπάδα
 Λαμπάδα, π' ἀπ' τὸ χέρι τῆς ἐγίνηκε ἀγιοκαῖρι
 μαζὴ μὲ μοσχολίβανα ποῦχε ἡ Σμύρνη φέρει
 γιὰ τῶν μαρτύρων τὴν ψυχὴ π' ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ
 οἱ ἄγγελοι ἐκλάψανε, κι' ἐγὼ στὴ γῆ θρηνώ...

Χίλιας χιλιάδαις ἢ φωναῖς! Μυριόστομ' ἡ Ἑλλάδα!
 Χιλιόχειρη, μυριόχειρη σὰς ἀναψε λαμπάδα
 ποῦ ἔπλαν' ἀπ' τὰ σύνεφα κι' ἔχωνετο στὴ γῆ
 ἀφ' ὅπου πάλι ἀνέβαινε μεσουράνα κραυγὴ
 πόνου φορικοῦ, κι' ἀκούσθηκε μυριόφωνη μὲ ἀντάρα
 τὸ αἶμ' ἀπὸ τῆς θάλασσης ἐφώνησε: Κατάρρα,
 θεώρατε σηκώθηκε μετ' μιὰ φωνὴ ἡ Γεννηά:
 Κατάρρα στὸ Φονιά!

Συζητήσεις Φάπα Κλάπα τῶν σπουδαίων ζητημάτων

οἶον θαῦμα τῶν θαυμάτων!

μ' ἡσυχίαν ἀπεργίαι, ταραχαῖς ἀνευ αἱμάτων!

Φ.— Μὲ σοβαρότητα πολλὴ σήμερον Κλάπα φθάνεις
 καὶ σὺ; μὴν εἶσαι ἀπεργός; τί ἔχεις καὶ τί κάνεις;
 Κ.— Ἀνησυχῶ

Φ.— Γιατί λοιπὸν;
 Κ.— Δὲν με καταλαμβάνεις;
 στὰ τόσα ἐπεισόδια νὰ μὴν ἰδῶ λιγάκι
 στοὺς δρόμους κάτω νὰ χυθῆ καὶ λίγο αἱματάκι;
 Σπουδαῖο δὲν εἶναι κι' αὐτό;
 Φ.— Βρῆ! Σ' εἶσαι κι' αἰμοβόρος
 Κ.— Μὰ μιὰ καὶ τῆς διχόνοντας ἔπιασε τόπο ὁ σπόρος,
 κι' ἀφοῦ πολὺ ἠσυχάσαμε, ποῦ μ' ἔπιασε πια κόρος
 καιρός γιὰ νὰ ὠφεληθῆ καὶ κἄνας δικηγόρος
 νὰ βρῆ δουλειὰ μὲ αἵματα κανέναν πια ντετόρος
 εἰδ' ἄλλως τί χρειάζεται νὰ γίνῃ τόσος ντόρος;
 Φ.— Βούλωσ' τὸ στόμα σου κακέ!
 Κ.— Μωρὲ! τί λὲς; Κα'ν' μένε!
 Γυρεύεις; μὴ χαθῆς κι' ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου κλαῖνε
 Γιὰ σκέψου! Συλλογίσου!
 ἓνα ψωρόκορμο κι' ἐσὺ τί θέλεις τὴ ζωὴ σου;
 τὴν ὥρα ποῦ οἱ πολίτεκνοι σηκώνουνε παντιέρα
 κι' ἐνίσχυσι γυρεύοντες ταράσσουν τὸν ἀέρα
 Νὰ γίνῃ τᾶχατες κι' ἐδῶ, ὅτι στὴν ἄλλη σφαῖρα
 τουτέστιν σὰν νυμφεύονται οἱ ἄλλοι νὰ πληρώνης
 ἂν εἶσαι ἄγαμος ἐσὺ καὶ μόνον θὰ γλυτώνης
 ἐὰν προφθάσῃ παρευθὺς νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα
 ποῦ μὲ τὴν πρώτη γέννα τῆς νὰ σοῦ τὰ φέρῃ δέκα.
 Φ.— Μ' ἀφοῦ μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ;
 Κ.— Μ' ἀφοῦ καὶ σοῦ τὴν πέρνουν
 Ἄφοῦ τὸ Κράτος ἔγινε τὸ φοβερὸ κουνουπι
 ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ κουνιθῆς οὔτε νὰ κάμῃς ροῦπι
 ἂν δὲν πληρώσης ἀρκετὰ τὸ κάθε σου τὸ βῆμα
 σὰν νᾶν' ὁ δρόμος ξένος σου, τουτέστιν ξένον κτήμα,
 ὡσὰν νὰ μὴν ἐπληρώσῃς κι, ἐσὺ τ' ὀδοστρωμμά σου,
 ὡσὰν νὰ μὴν ἀξίζουνε τὰ ἔργα τὰ δικὰ σου...
 ὡσὰν...
 Φ.— Καλὰ! κατάλαβα! ὡσὰν νὰ εἶσαι ζῶον

και η 'Ελλάς ν'αν' του 'Ερμού εν αγαλμα κερδῶν!
 Κ.— Κι' ἔτσι ποῦ λές, ἡ κεφαλή ἐβρώμισε τὸ ψάρι
 κι' ὄλοι με μιᾶς σηκώθηκαν! Μὰ ποῖος νὰ πρωτοπάρη;
 'Εδῶ Τροχιοδρομικοὶ τῆς Πιάουερ ἀνθρώποι
 καθὼς κι' αὐτοκινητιστὰ νὰ τοὺς δοθοῦν οἱ κόποι
 ἀφοῦ ἀκόμ' ἀπέργησε κι' ἡ κυρὰ Πηνελόπη!
 'Εξ ἄλλου οἱ Σιδηροδρομοὶ ἀπήργησαν κι' ἐκεῖνοι
 κι' ἄς ἐτοιμάζετ' ὁ Ρωμηὸς στὰ πόδια νὰ τοῦ δίνη!
 κι' ὄλοι τοῦ Κράτους συζητοῦν τὴν τόσην ἀκηδεῖα
 μὲ πίκρα και ἀηδία

ἐνῶ μοποροῦσε ν'ἀλειπε κι' αὐτὴ ἡ φασαρία!
 Φ.— Μὰ δὲν μοπορεῖς νὰ τ' ἀρνηθῆς τι ἔγραψ' ὁ Λευθέρης;
 Κ.— 'Α! πῶς! Αὐτὸς μᾶς ἔσωσε!

Φ.— Λοιπόν! κι' ἐσὺ τὸ ξέρεις!
 Κ.— Αφοῦ τοῦ ξαμολήθηκε τὸ γράμμα! μεσ' τὸν τύπο!
 μοπορεῖ κι' ἐσὺ τὴ γνώμη σου, κι' ἐγὼ νὰ μὴ τὴν εἴπω;
 'Εγὼ δὲ μάλιστα φρονῶ πῶς μέγα σφάλμα κάνει
 ποῦ κι' ἄλλη μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ γοῦστο δὲν μᾶς φριάνει
 Χαρτάκι; Δόξασ' ὁ Θεὸς! και μπόλικο μελάνι
 κάπου σὲ μιὰ ἄκρη θὰ βρεθῆ, ποῦεῖς κάθε χρῆσι κάνει..

Φ.— Κι' ἐσύ;
 Κ.— 'Εγὼ; τί εἶμ' ἐγὼ; βρὲ Φάπα, κουρελιάρη!
 Τώρα σοῦ πρέπ' ἡ καρπαζιά π' ὁ διάολος νὰ σὲ πάρη!
 Βρὲ τί νὰ κάμω τώρα γώ; π' ὡς νὰ μὴν φτάνουν τ'
 [ἄλλα

συλλαλητήρια γερὰ στὴ Δράμα, στὴν Καβάλλα
 γενήκανε κι' ἐφώναξαν ὡς τὴν Αἰκατερίνη
 στὴν Κόρινθο ποῦ πέτρα ὀρθὴ δὲν ἔχει πλέον μείνη
 ἀπ' τὸ σεισμὸ και στὸ Κιλκίς; Βρὲ! Καίγεται καμίνι!
 ἔχει ἀγάψει μιὰ φωτιά ποῦ βράζει και κοχλάζει
 κι' ἐνῶ σὺ κάνεις χάζι.

ὄλο και βράζει δυνατὰ κοχλάζει τὸ καζάνι!
 ἀπ' ὄλαις τώρα τῆς μερταῖς, κι' ἀμέσως! Μάνι, μάνι!

Φ.— Θεὸς φυλάξου! τί λοιπὸν βρὲ Κλάπα μεπεχλιβάνη!
 Κ.— Θεὸς και διάβολος, μαζῆ! ἀφοῦ και ἡ Κοζάνη
 τὰ Τρίκαλα κι' ἡ Φλώρινα κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο κάνει!

Φ.— 'Ολοι ζητᾶνε!
 Κ.— Διάβολε! Ζητᾶνε και θὰ πάρουν!
 και θὰ κληθοῦνε μάλιστα καθὼς θὰ σουλατσάρουν..
 Δὲν εἶδες ποῦ συνέδριον εἰς τὴν Θεσσαλονίκη,
 θὰ γίνη Παναγροτικόν!

Φ.— Μὴ λές! με πλάνει φρίκη!

Κ.— Και θὰ ζητήσουν παρευθὺς νὰ πέση ὁ Λευθέρης
 κι' ἔτσι θαβρῆ, ποῦ λές, δουλειὰ ὁ κάθε χασομέρης
 εἶδες ἐκεῖ τί ἔγινε και με τοὺς φοιτητὰς
 προχθὲς και κατ' αὐτὰς;

με ἐπελάσεις 'Ιππικῶν, τραυματισμοὺς ἀνθρώπων
 ὅπως συνήθως γίνεται και εἰς βαρβάρων τόπον
 Σὲ Κράτος ὅπου ὁ καθεὶς ὅ,τι τ' ἀρέσει κάνει
 και τὸ Πανεπιστήμιον τὸ ἀποκαλεῖ και... χάνι
 'Ενας κοτζᾶμ Διευθυντῆς! ἐκ τῆς 'Αστυνομίας
 μετὰ θοοῦβου και φωνῶν και πάσης εὐγενείας!!
 Και θάταν ὥρα φαίνεται π' ὁ διάολος ραχάτι
 θὰ εἶχε, ἡ ξαπλωταριά θὰ τῶχε με τὴν πλάτη
 ἢ θάχε πιάσει μ' ἄλλοι, κὺρ διάολο κουβέντα,
 γιὰτ' ἂν ἐκίνει, ὅπωςοῦν τὴν ὁμορφὴ βουκέντρα
 ἢ ἐκένταγε τὸν ἀνθρώπο και με τὸ κέρατό του
 θὰ ἔβλεπε; βρὲ φίλτατε, τὸν κάθε ἀνθρώπο του
 ἀκόμη τώρα νὰ χτυπᾶ τὸ ξεροκεφαλό του!

Φ.— Κι' αὐτὰ τὴν ὥρα, ποῦ σκυλιὰ ἐρχῶνται ἀπ'τὴν Εὐρώπη

τοῦτέστιν 'Αστυνομικὰ και θὰ βρεθοῦνε τρόποι,
 αὐτὰ νὰ πιάνουν στὸ ἔξῃς τὸν κάθε λωποδύτη
 και κάθενα κοπρίτη
 με ἄλλους λόγους ἦτοι

ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ, θὰ πέφτουν νὰ κοιμῶνται
 ἀπὸ τοὺς σκύλους οἱ κακοὶ εὐθὺς νὰ κυνηγῶνται

Κ.— Κι' ἐνῶ στὸν Ντιούσελντορφ λοιπὸν ἀνθρώποι δὲν μπο-
 [ροῦνε

τ' ἀντεροβγάλτη τοῦ τρανοῦ τὰ ἔχνη γιὰ νὰ βροῦνε!
 κι' οἱ Ρῶσι τὸ ἀλφάβητον φτιάνουν λατινιστί
 και πλήθος τουφεκίζονται καθημερῖνῶς ἀστοὶ

Φ.— Κι' ἐδῶθεν οἱ καλόγεροι φωνόζουν ἀπνευστί
 και θέλουνε τὰ κτήματα νὰ τᾶχουν στὴ μονὴ

Κ.— Κι' ὁ Πάπας τοῦ Βατικανοῦ φωνάζει με φωνὴ
 δι τοῦ πνίγει ὁ Φασισμὸς τὴ γ' ὥσσα γιὰ ποινὴ
 γιὰτ' εἶχε τὴ βιασύνη
 νὰ δείξη πρὸς τὸν Μουσολίν τὴ Θεία του βιασύνη
 μὰ και τὴ λημοσύνη!!

Φ.— Και κάτι ἄλλο ξέχασες ἀκόμη νὰ μοῦ πῆς

Κ.— Τὸν Κονταργύρη θὲς νὰ πῆς ποῦ μῶρεται ντροπὴ
 γιὰτί νὰ βάλῃ χερικὸ και τοῦτος στὸ Ταμεῖο,
 ἀφοῦ στεγνὸ κατήνησε, μ' ἄερα φρέσκον, κρῦο!
 Κι' ἐν ᾧ στὸν Ρέντη ἔγινε μιὰ σύγκρουσις μεγάλῃ
 κανέναν δὲν ἐπρόσεξε και τοῦτο μας τὸ χάλι
 μὰ στὸ Σοφοῦλη ἔστρεψε ἀμέσως και τὸ κυάλι!

Φ.— Κι' ἔτσι τὰ πράγματα καλά πηγαίνουν κι' εὐτυχοῦμε
 κι' οὔτ' εὐτυχία ἀνώτερη δυνάμεθα νὰ βροῦμε
 κι' οἱ φίλοι καρβουνιάρηδες κι' ἄλλ' αὔξῃσι ζητοῦνε
 και σκάπτουν κάποιον λάκκον

Και κάθητ' ἡ Κυβέρνησις ἐπάνω τῶν ἀνθρώπων!

Κ.— Θεὸς φυλάξου!

Φ.— Κι' ἂν γενῆ;
 Κ.— Και τοῦτο δὲν με μέλλει,

ἀφοῦ ἐπ' αὐτῆς αὐξήθησε προχθὲς και τὸ καρβέλι

Φ.— Βλέπω πολλ' ἀπὸ στόματος μέχρι χειλέων πέλλει...

Κ.— Μὰ οὔτ' εἶχα οὔτε κι' ἔχασα ἐγὼ ποῦ λές ἀμπέλι
 κι' αὐτε με νοιάζει ἂν θὰ γενῆ ἡ ἀγοουρίδα μέλι!
 Τσιμέντο! ἂν θέλῃ νὰ γενῆ, δὲν δίνω μιὰ δεκάρα
 μὰ σὲ τρατάρω καρπαζιά...

Φ.— Βρὲ, στάσου!

Κ.— Θεὸς διπλάρα;

Πάρε λοιπὸν ἀκόμα μιὰ,
 Κι' ἂν σοῦ πονέση ἡ καρδιά,
 κι' ἐσένα χασομέρη,
 ὡσὰν τὸν κὺρ Λευθέρη
 πάρε και μιὰ... σπαλιάρη!!

**Γιὰ τῆς Κύπρου τὴν κραυγὴ
 ποῦ ζητεῖ τὴ Χρυσουγὴ**

Φ.— 'Αμ' τὸ ζήτημα τῆς Κύπρου! τί σπουδαῖο ποῦν' ἐπίσης!

Κ.— Μὴ μοῦ λές γιὰτί τὸ ξέρω και μοῦ φέρει συγκινήσεις!
 τὸ **Μαστίγιον** λαμβάνω τὸ Κυπραῖον και διαβάζω!
 και πολλαῖς φοραῖς, ὦ! Κύπρος! καλὴ κόρη τῆς φωνάζω!
 και τῆς Κύπρου ἡ παντιέρα
 με τὴ φόρμα ἀπ' 'Αγγλιτέρα
 χαμηλώνει με κυτᾶζει και γλυκὰ με χαιρετᾶ
 και πῶς θέλω νὰ τὴν σφίξω εἰς τὰ στήθη στοργικᾶ

τί μου μοιάζει μιὰ νεράϊδα π' ἀπ' τὸν της ξυπᾶν
καὶ κοντὰ της τὴν καρδιά μου, τὴν ψυχὴ μου τὴν πλανᾶ
Φ.— Ὅμως τὰ δεσμὰ ποῦ φέρει, τὴν κρατοῦν σφιχτὰ δεμένη
Κ.— Ναί! τὸ ξέρω! Ἡ Ἀγγλίκα τᾶχει φτιάσει, κι' ἐπιμένει!!!
κι' ἡ Πρεσβεία τῶν Κυπριαίων ξαναγύρισε ξανά,
ὅπως ἄλλοτε συχνά,
μὲ τὰ μαῦρα τὰ πανιά,
περὶ στενόχωρη ἀπὸ πρῶτα, περὶ πολὺ βασανισμένη
λυπημένη, ὀργισμένη
μὰ κανέναν τὴ φωνὴ της εἰς τὸν Κόσμον δέν μπορεῖ
νὰ τῆς πνίξει τέτοιας Κόρης, ποῦ τὰ πέπλα ποῦ φορεῖ
τὰ ξεσχίξει καὶ πετιέται, ὅπως πρῶτα, δροσερὴ
μιὰ Παρθέν' ἀφρολουσμένη μ' ὀλογάλανο κορμί
καὶ φωνάζει γιὰ τῆς Μάνας τὴν ἀγκάλη, τολμηρῆ!
«ὦ! Ἀγγλίκα! Δὲς μου νᾶρθω! εἰς τὴν πρώτη μου ἀκμὴ
«Δὲς μου περὶ Ἐλευθερία! Τὴν Ἑλληνικὴ τιμὴ!
«νὰ διπλώσῃ τὸ κορμί μου ἢ Σημοῖα ἢ γαλανή!!
Φ.— Μ' ἐσυγκίνησες, βρέ Κλάπα καὶ νὸ!! βγάνω μιὰ φωνή:
«Χαῖρε Κύπρος δοξασμένη! χαῖρε Κύπρος γαλανή!»
«Καὶ ἄς εἶσαι ὀρφανή!»

Μεσ' τῆς φτώχειας τῆς σκοτοῦραις

Δῶρα εὐχαῖς καὶ χαιρετούρες

Στὸν Νικόλαον Σολιώτην δικηγόρον ἐξ ἐγκρίτων
τοὺς θερμοὺς γλυκοὺς μου λόγους τῶν εὐχῶν μου τῶν ἀρρήτων
Εἰς τὸν Νίκον Διγενόπ'λον εὐχομαι πολλοὺς του χρόνους
καὶ νὰ χαίρῃ τὸ μικρὸ του, ὡς ἐπίσης τὴν κυρίαν
Εἰς τὸν Νίκον τὸν Ασπίρην ἱατρὸν συμμαθητὴν μου
τὰ βλαστάρια του νὰ χαίρῃ τ' ἀποστέλλω τὴν εὐχή μου
καὶ τὴν εὐμορφη κυρίαν
καὶ ποιῆ μὴ δοκιμάσῃ, οὔτε μίαν κᾶν πικριάν!

Εἰς τὸν Νίκον τὸν Χειμῶνα στέλλω ἀσφοδελοὺς καὶ μόνο
καὶ νὰ χαίρῃ πάντα ὑγείαν μὰ...διπλὸς τὸν ἄλλο χρόνο.

κι' εἰς τὸν Νίκον Πιπιλῆν
στέλλω εὐχὰς μὲ τὸ τσουβάλι, μὰ καὶ χήναν παχουλῆν

Εἰς τὸν Νίκον Παπαρηστοῦ τὸν λαμπρὸν καθηγητὴν
ἀποστέλλω μαγιονέζαν καὶ μιὰ τούρτα ζηλευτὴν.
Εἰς τὸν Νί Χαραλαμπόπ'λον ἱατρὸν εἰς τὰ Μουρολά
τὰς εὐχὰς μου νᾶχη χρόνια εὐτυχῆ τε καὶ πολλὰ.
Εἰς τὸν Νίκον Καραμάνον ἀποστέλλω ἓνα τεζάχι
Εἰς τὸν Νίκον Ζέξαν στέλλω τὸ κυνήγι ἀπ' ὅ,τι λάχη
κι' ὑγιᾶ παιδιὰ, γυναῖκα, στοὺς αἰῶνας πάντα νᾶχη

Στὸν Νικόλαον τὸν Γκότσην στέλλω ζάχαρι καὶ μέλι
καὶ στὸν Νίκον Κατσαντώνην ἀπ' τὸ δεύτερο, κουβέλι.
Στὸν Λιβιθινὸν τὸν Νίκον στέλλω τριὸ καὶ τραγοῦδι.
Εἰς τὸν Νίκον τὸν Φοράκην μία κόφα μὲ λουλούδια.
καὶ στὸν Νίκον Ἀτζαριτὴν ἓνα μάτσο φρέσκα γιούλια

Εἰς τὸν Νί Παπαναγόπ'λον πράκτορα λαμπρὸ στεφάνι.
Εἰς τὸν Νίκον Παπαπάνου ἱατρὸν χρυσὸ γιορντάνι.
Εἰς τὸν Νίκον Ζάγκλαν στέλλω νὰ μοῦ βρῆ μιὰ καρραμπίνα
κι' εἰς Νίκον Προκοπίου ρόδα κι' ἄνθη μὰ κοφίνα

καὶ στὸ φοῦρνο γεμισμένη κουκουνέρια καὶ μιὰ χήνα

Στὸν Νικόλαο Σκουρλέτην πρωτοδίκην στέλλω μῆλο
καὶ στὸν Νί Γεωργακόπ'λον ἄχι! σᾶν τί νὰ πρωτοστείλω!

Εἰς τὸν Νί Ἀλιβιζάτον ἱατρὸν καθηγητὴν
ἀποστέλλω κυνηγίου θεσπεσίαν μηλωτὴν
καὶ νὰ ζῆ πάντα νὰ κἀνὴ τὸ καλὸ μὲ προκοπήν

Εἰς τὸν Νίκον Ὀλανδέζον νᾶχη πάντα εὐτυχίαν
καὶ στὸν Νίκον Κορωνάκη ἐφαλτήριο μὲ βίαν.
Στὸν Νικόλαον Κρεμμύδην νᾶχη πάντοτε ὑγείαν
καὶ στὸν Νίκον τὸν Γιανόπ'λον τὸν ἐπιχειρηματίαν
δωρεὰς νὰ ζῆ νὰ κἀμνη κάθε ἡμέρα κι' ἀπὸ μίαν.

Στὸ Νικόλον Κουτσόπ'λον ἐν Ναυπλίῳ τὸν ἀγρότην
νὰ πετύχῃ τὸν σκοπὸ του καὶ τὴν δόξαν ναῦρη πρώτην.
Στὸν Νικόλαον Ευιόπ'λον Ἀγορινίου δυὸ ζουμπούλια
καὶ στὸ Νί Λυγγούραν στέλλω σι' Ἀργοστόλι κόφαν γιούλια
Στὸν Νικόλαον Φωτόπ'λον στέλλω εὐχὴν, καὶ δέν τοῦ τάξω
Χίλιοι οἱ χρόνοι τοῦ Καίρη στὴν Ἀθήνα τοῦ φωνάζω.
καὶ στὸν Νίκον Γερακάρη ἀνθοστόλιστο πανέρι.
στὸν Ψαρρᾶν τὸν Δικηγόρον ἓνα μοῦτι χέρι, χέρι.
κι' εἰς τὸν Βαλτινὸν ἐπίσης χρυσοστόλιστο μαχαίρι.
Εἰς τὸν Νίκον Κρητικὸν ποῦναι πάντα σι' Ἀργοστόλι
εὐχομαι νὰ τὸν χερῶνται καὶ νὰ τὸν θαυμάζουν ὅλοι

Τὸν Καψοκέφαλο εὐχομαι τὸν Νίκον ἐν Ζακύνθῳ
καὶ στέλλω οἶνου ἓνα φόρτωμα ἐν Δαναΐδων πύθῳ

Στὸν Νίκον Ζούραν εὐχομαι τοῦ χρόνου νᾶν διπλὸς
κι' ὁ Νί Θεοδοσόπουλος μὲ τέκνα τετραπλὸς
Στὸν Νί Τσαούσην εὐχομαι τὴν ἄδεια νὰ πάρῃ
Στὸν Νί Γαίταν ἔστειλα ἐν ἀρβυλῶν ζευγάρι
Στὸν Νίκον τὸν Καραμπελιᾶν ἀπέστειλα ζαγάρι
Στὸν Νί Τζωρτζάτον ἔστειλα σπαθὶ τε καὶ γιογκάρι
Στὸν Νίκον τὸν Κεραμιδᾶν λουλούδια στὸ φεγγάρι.

Ἀποστέλλω ἐν Πλατάνῳ εἰς τὸν Νίκον Καρμανίδην
μία κόττα ἓνα γάλο κι' ἓνα φρέσκο κουνουπίδι

Εἰς τὸν Νίκον Παπαδόπ'λον ἔμπορον τοῦ στέλλω πιάνο
Εἰς τὸν Νίκον Μανωλόπ'λον πύργο χάρτινον τοῦ φτιάνω
καὶ στὸν Νί Παναγιωτόπ'λον στέλλω εἰς τὸν Πειραιᾶ
Πατρινὴ μαστίχα φρέσκη νὰ κερᾶσῃ τὰ παιδιὰ.
Εἰς τὸν Νίκον Βέτσον στέλλω χρυσοκέντητη ποδιά,
καὶ στὸν Νίκον τὸν Κατσούλην ἱατρὸν στὴν Ἀχαΐα
εὐχὴν νᾶχη πάντα ὑγεία

Εἰς τὸν Νίκον τὸν Κοντόπ'λον σι' Ἀχαΐας Συμβολαιογράφον
ἓνα κἀνιστρον γεμάτο μὲ τυρὸν ἐκ τῶν Ἀργάφων.

Εἰς τὸν κύριον Γρανίτσην ἐν Κερκῆρα Εἰσαγγελέα
νὰ μοῦ ζῆ γιὰ νὰ τρομάξῃ τοῦ κακοῦ κάθε κολέα

Στὸν Νικόλαον τὸν Ντζάνην δικηγόρον στὰς Ἀθήνας
ὄν θαυμάζει καὶ ὁ τάδες, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ δεινας
τὰς εὐχὰς μου μετὰ χήνας,

Εἰς τὸν Λάσκαρην μεγάλον συγγοφέα διὰ δῶρα,
ἀποστέλλω τὴν καρδιά μου νὰ πατήσῃ ἐπάνω τῶρα!

Στέλλω τ' ἄνθη καὶ τὰ ρόδα τὰς εὐχὰς μου καὶ τὰ γιούλια

Εἰς τὸν Νίκον Γιαμαλῆν
νάσαι πάντα εὐτυχία στή δική του τὴν αὐλήν
καὶ νὰ χαίρη τὴν κυρίαν ποῦναι κρῖνο καὶ ζουμπούλια.

Εἰς τὴν Νίτσαν Κωστοπούλου ποῦναι ῥόδο καὶ ἀγγελουῖδι
ἀποστέλλω ἕνα ὕμνον, μέ χαράν ἕνα τραγουῖδι
καὶ χρυσάνθεμον λουλουῖδι.

Εἰς τὸν Νι' Ἀνδριακόπ'λον πάντοτ' εὐχομ' εὐτυχίαν
Νίκας, δόξαν καὶ ὑγείαν

Στὸν Χρηστόπουλον, Πετρόβιτο καὶ τὸν Νίκον Φλαμπουριάρη
ἀποστέλλω νὰ τὸ φᾶνε ἐκ κοινῶ ἕνα μωσχάρι

Κι' ἂν ἐξέχασα κανένα
δυσχωράτε με κι' ἐμένα

**Ἱπρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν ἐνταῦθα συμπληρῶν
πρὸ πάντων δὲ με τόνο**

ἄμ' ἔπος μὴ τὰ θέλετε κι' ἄμ' ἔργον νὰ ἐρθοῦνε
τὰ δῶρα ποῦ σᾶς ἔιαξα γιὰτ' ὅσο νὰ βρεθοῦνε
μπορεῖ ν' ἀργήσουνε νάρθουν ποῦ λέτε λιγούλια
Λοιπὸν νὰ μὴ τὸ κάμετε ὡσὰν τὸ Μιχαλάκη
ποῦ γαλοπούλα μοῦ ζητεῖ κι' ἀμέσως τὴνε θέλει
ὅπως βελόνα μοῦ ζητεῖ τὸ στόμα τ' Ἀντωνέλλη

**Στὸ τέλος σᾶς εἰδοποιῶ τὰ δῶρα πῶς θὰ στείλω
τὴν σήμερον ἀθημερὸν ἐπάνω σ' ἕνα ψύλλο**

Μὰ καὶ τὰ χρόνια σας πολλὰ, χρόνια πολλὰ σας ὄλοι
καὶ σερνικοὶ καὶ θηλυκοὶ. ἀνθρώποι καὶ διαβόλοι
καὶ νὰ πετύχετε καθεὶς ὅτι ποθεῖ ἡ ψυχὴ του

χαίρομενοι καθὼς ἐγὼ τὸν κάθε Νικολῆ του

**Τοῦ Ζωγόπουλου τοῦ Γιάννη
μ' εὐτυχίαν τὸ στεφάνι**

Εἰς τὸν φίλτατόν μας Γιάννη ὅστις γάμον ἔχει κάνει
πάσαν τ' εὐχομαι εὐτυχίαν ποῦ σ' οὐράνια νὰ φθάνη
κι' ἀνθοστόλιστο ἢ «Καμπάνα» τ' ἀποστέλλει ἕνα στεφάνι

**Καὶ στὸν Κόκκαλη συνάμα
τὰς εὐχὰς μου ἐν τῷ ἄμα**

Στρώνω ῥόδα νὰ περάσουν εὐτυχεῖς, ζευγαρωμένοι
ὁ Βασίλης κι' ἡ Θεώνη δυὸ χρυσοστεφανωμένοι
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴ καρδιά μου θέλω πᾶσαν εὐτυχία
τέτοιον οἶκον νὰ σκεπάζη, τὸν γαμπρὸ καὶ τὴν κυρία
καὶ τὰ χρόνια τους νὰ ῥεύσουν με καρπούς καὶ με ὑγεία

**Στὴν Λούλαν τοῦ Αὐγερινεῦ
τραγουῖδι στέλλω με τὸ νεῦ**

Εὐχομαι πῶς σᾶς εὐχομαι! κι' ἐσένα καὶ τὸν Τάκη

τὸν οὐρανὸν ἀνέφελον χωρὶς ἕνα φαρμάκι
καὶ νάρθουν καὶ τὰ στέφανα με τὴν καλὴ τὴν ὥρα
καθὼς ἦλθε καὶ τώρα

Πολλὰ καλοσωρίσματα κι' εὐχαῖς εἰς τὸ Γαλάνη
ποῦ μόλις ἐξ' Ἀμερικής ὅτιν Πάτρα καταθάνει
τοῦ ὀτέλλω εἰς τὸ Μαζεστικὸ τοῦ Φιλιππα τὰ χέρια
μὰ τοῦ Σταθάτου δὲ τὸ γινιὸ λουλούδια δυὸ πανέρινα

Συγχαίρω τοῦ Ἀπόλλωνος τὴ μπάντα, Μουσικὴ
ἐπίσης καὶ τὸν δάσκαλον Φραγκῖσκον τὸν Τσιμπῆ
ποῦ εἰς ἕν δεκαπενθήμερον μὰ τέτοια προκοπῆ,
κατὰ τὴν τελετῆ,
μᾶς ἔδειξεν καὶ εἴτομεν οἱ πάντες μὰ φωνῆ
ὅτ' εἶναι γιὰ τὸν τόπον μας καμάρι καὶ τιμῆ.

Ὅλ' οἱ φίλοι μὴ ξεχνᾶτε καφφέ **Χάγκ** νὰ προτιμᾶτε
μόνον ἔτσι τὴν καρδιά σας καὶ ὑγείαν σας φυλάτε
Κι' εἶν' ὁ **Χάγκ** καφφὲς ἀγνός,
ἀλλὰ δίχως καφεΐνη καὶ καφφὲς ὑγιεινός
κι' ὄλοι τρέξατε νὰ πᾶρτε, ὄλοι ἀμέσως τρεχ' ἔμπρὸς
γιατ' ἐκτὸς τοῦ ὄτι εἶν' **Χάγκ** καφφὲς ὑγιεινός
εἶναι ἀκόμη καὶ πρὸ πάντων καὶ τὰ μάλιστα φθηνός.

Τὰ λουκάνικα τ' ἀφραῖτα εἰς διάφορα τὰ εἶδη
ὄλοι πρέπει νὰ τὰ φᾶτε ἐκ χειρὸς τοῦ Πασβαντίδη
στοῦ Γεωργόπουλου ἢ Τζόλα ὄλοι τρέχ' τε ν' ἀγοράστε
στὴν ὁδὸν τῶν Καλαβρύτων κι' ἂν δὲν πᾶρτε, νὰ θαυμάστω!

Στὴν Ἀλεξανδρινὴ τὴν Τέχνη μὴν ἀργεῖτε
συνδρομηταὶ νὰ ἐγγραφῆτε
ὀπουδαῖο, περιοδικὸ, καὶ θαυμαστὸ
π' ἐκθύμως ὁ' ὄλους συνιστῶ

Νὰ διαβάσετε τὰς «Μούσας» τῆς Ζακύνθου συνιστῶ
ὄαν μαντζέτο ἀπὸ λουλούδια, ὄτινο περιοδικὸ,
ποῦ λαμβάνω καὶ θαυμάζω, ἕνα Ζῶν μας κι' ἐγὼ

Στοὺς Ἀδελφούς τοῦ Λειβαδίτη συλλυπητήρια θερμὰ
κι' ἀπ' τὸ θεὸ παρηγοριά
γιὰ τὴ μητέρα πῶχασαν, μεγάλο θησαυρὸ
καὶ τ' ὁ' εὐχομαι τὸ χῶμα τῆς ἀειστικωτ' ἀλαφρό!

Συνιστῶ τοῦ Καπερνάρου τὰ ἐξαιρετὰ καπνὰ
Τέλειον, Ἀττι ὄν, Καπρὶς γὰ καπνίζετε συχνὰ
εὐγεστὰ, πολὺ ὄραϊα καὶ πολὺ ὑγιεινὰ.

Ἡ Καμπάνα κάνει στίχους σ' ὄποιον θέλει ἐν τῷ ἄμα
καὶ μ' ἐλάχιστα ἐπίσης μὰ θαυμάσια ρεκλάμα